
האפילוג של הליצן מתוך "הלילה השנים-עשר" לשיקספיר

עת בָּהּ הֵייתִי וְנָעַר וְדַק
עַם הִי הוּא הָרוּחַ וּמָטָר
דָּבַר נְטָפֵשׁ הֵן רַק מִשְׁחָק
כִּי הַגָּשֶׁם הוּא זוֹלֵף לוֹ מִכָּבֶר.

אָךְ עַת אֲנִי כְּאִישׁ בְּנָעָרִים
עַם הִי הוּא הָרוּחַ וּמָטָר
אֲנָשִׁים לְנִבְלִים נָעְלוּ שְׁעָרִים
כִּי הַגָּשֶׁם הוּא זוֹלֵף לוֹ מִכָּבֶר.

אָךְ עַת אֲנִי לִי אִשָּׁה הֵהּ, נוֹשָׂא,
עַם הִי הוּא הָרוּחַ וּמָטָר
לְעוֹלָם עַל כָּנֶף הַשְּׂגִיּוֹן לֹא נִשָּׂא
כִּי הַגָּשֶׁם הוּא זוֹלֵף לוֹ מִכָּבֶר.

אָךְ עַת אֲנִי מוֹבָא תַּחְתֵּי מִטּוֹת
עַם הִי הוּא הָרוּחַ וּמָטָר
אֲנִי בֵּין סְבוּאִים וְעוֹד רַב הַשְּׁתוֹת
כִּי הַגָּשֶׁם הוּא זוֹלֵף לוֹ מִכָּבֶר.

מָזָה זְמַן רַב הַחַל הָעוֹלָם
עַם הִי הוּא הָרוּחַ וּמָטָר
אֲךְ רַב — אֶחָד וּמִשְׁחָקְנוּ תָם
הַנְּאִתְכֶם שְׁאֶפְתְּנוּ הִיא מִכָּבֶר.